

El rancor

Un relat de: [Gemma Navarra Bragulat](#)

El rancor

Aquell nen que plora, que no sap expressar-se perquè no troba les paraules s'amagà un dia rere un mur de formigó. Ja no espera que l'abracin o el consolin, ja se n'ha oblidat d'això, tan sols escup el seu dolor, recordant que és el que no hauria d'haver passat mai per trobar-se ara en aquesta situació. Observa la gent bellugar-se, a alguns els hi van bé les coses, o això sembla.

Per a ell, com més dies passen més profund i callat és el plor, més s'enquista, quedant guardat sota pany i clau per no ser expulsat mai més. Ell també vol aixecar-se i bellugar-se com els altres. Es mira al mirall, ja és un adult, així que es disfressa de tal i mira amb aires de prepotència, ja ha patit prou, ningú més el trepitjarà, en tot cas ho farà ell als altres si cal.

El seu amor sempre apareix tenyit per la por.

Vol sentir, vol confiar, vol ser lliure, vol perdonar... però potser ha oblidat el camí de tornada a casa, o potser pensa que això tan sols seran passos enrere i el que cal és anar endavant.

Algú o alguna cosa va canviar la seva vida per sempre i això és irreparable. No és feliç i tot per culpa d'aquell fet... ho sap, ho pensa així, i se'n convenç a ell mateix. Si les coses haguessin sigut diferent...

Un nen que va néixer tan pur, un nen que va venir amb el cor sa i preparat per donar-ho i rebre-ho tot jeu ara torturat en una freda i humida cambra sota pany i clau. Un cos de persona adulta que ha après a somriure de forma automàtica, robòtica, perquè aquest somriure és dels pocs tresors que encara conserva, i per molt que no sigui sincer sap que és un lleu inici de tot el que hauria volgut aportar en aquesta vida.

Un adult que passa desapercbut com qualsevol altre, un adult que sota cada amargor tan sols desitja que arribi algú suficientment entregat com per mirar-li als ulls sense tremolar. Anhela enderrocar els seus murs de formigó i trobar la clau que obre la cambra secreta dels horrors, perquè allà hi viu la seva ferida innocència.

"Ets digne d'estimar i ser estimat, digne de tot l'amor de l'univers, tu no has de canviar sinó que canviaràs el món quan surtis d'aquesta cambra i vagis a jugar sota el sol, la lluna i les estrelles."

I així, abraçant un nen oblidat, desconsolat i plorant, un adult com qualsevol altre va lluir la millor de les seves disfresses, la d'ell mateix. Un rancor que creixia dins la incomprensió freda va passar a la llum càlida. L'adult i el nen, qui eren dos, van convertir-se en un de sol.

L'amor d'un nen és infinit, és incondicional, és pur, és màgic. Com podia negar-lo? Com vaig poder oblidar-lo? Vaig tornar a casa, vaig tornar enrere, i vaig començar a caminar endavant.